

เรดที่ 1

#หลุม

มันมีลักษณะเป็นท่อนยาวไม่อวบนัก ช่วงลำเป็นสีอ่อน
เช่นเดียวกับผิวส่วนอื่น ค่อนมาทางหัวมีไฟดำเม็ดเล็กๆ เสมือน
บ่งชี้ขีดความสามารถ ทั้งท่อนนั้นดูแข็งแกร่งไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ
และเส้นเลือด หนึ่งส่วนปลายพับเปิด เผยให้เห็นส่วนหัวด้านใน
ที่เป็นสีแดงจัด ปลายมน ไม่หู่ แม้หัวจะบานว่า บางคนว่าเหมือน
ดอกเห็ด แต่ต้นหนอูปมาดังหัวมังกร

ตอนที่ผู้เป็นเจ้าของกอดบันทึกภาพมานี้ หัวมังกรคายน้ำพิษ
พุ่งเป็นสายหนืดขึ้นพอดี บางส่วนของมันกระเซ็นแตะลงบน
หน้าท้องขาวแบนราบ ขาวจนแทบจะกลืนกับสีของเหลวส่วนนั้น
เลยทีเดียว ถึงอย่างไร แสงเงาก็ทำให้พอจะเห็นกล้ามเนื้อท้องเป็นแนว
ดูสวยงามลึบชวนมอง ไม่ถึงกับน่ากลัว แฉวได้หลุมสะดือสะอาด
มีไรขนบาง ๆ ต่อลงมา เป็นภาพที่แค่เห็นก็รู้สึกหัวใจและปลายนิ้ว
สั่น ปากคอแห้งจนต้องแลบลิ้นเลียแล้วกลืนน้ำลายเอือกใหญ่

ถ้าเป็นของคนอื่น พอเห็นสักสี่ห้ารอบ ต่อให้เป็นคนละครูป

ก็จะรู้สึกว่เริ่มซ้าซาก ไม่ปลุกหือ แต่อาจเพราะคนนี้ไม่ใช่ ‘คนอื่น’
เห็นก็ครั้งต้นหนจึ่งยังค้บฟูได้กางเกงใน ลมหายไจระริกร้อนไปทั่ว
หลอดลม และทุกถูกลม

หากเป็นทุกที มือของต้นหนคงเปลอเคลื่อนลงคลำได้
หัวเข็มขัดตัวเอง ไอร้อนจะแผ่แตะะ แล้วมือก็จะถูกดันออกมา
เพราะสิ่งข้างใต้กำลังขยายขนาด บางครั้งถึงกับกระตุกสันเสมีอน
ทักปลายนิ้ว แต่วันนี้เขากลับไม่มีอารมณ์ทำอย่างนั้น

ข้อที่ว่ากำลังอยู่ในห้องน้ำอออฟฟิศนะ เรื่องเล็ก บางวันเซ็ง
มาก ๆ เขาก็เคยหลบมาหาความสำราญที่นี้บ้าง ยิ่งเป็นที่แปลกใหม่
ดูอันตรายลียิ่งตื่นเต้น

อันที่จริง ตอนนีต้นหนก็กำลังตื่นเต้น แต่เป็นคนละความ
รู้สึก

สายตาไฟก้สลึงที่อยู่ใต้ภาพ เครื่องหมายลูกศรสองอันวน
ต่อกันคล้ายสีเหลี่ยมเล็ก ๆ ขึ้นสีเขียว ทั้งที่จำได้ว่าตัวเองเพิ่งเห็น
รูปนี้เป็นครั้งแรก นั่นหมายความว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะกด
รีทวิต หรือแชร์ลงหน้าฟีดตัวเองไปแล้ว

แต่แอ็กเคานต์ทวิตเตอร์นี้มีแค่ต้นหนคนเดียวที่รู้รหัสผ่าน...

ที่จริง อย่างว่าแต่รหัสผ่านเลย แม้แต่ตัวตนข้างหลัง
แอ็กเคานต์ชื่อ ‘เซเลอร์สตรอร์เบอร์รี่’ ก็ไม่มีใครรู้ นอกจากเขา!

ต้นหนไม่คิดว่าตัวเองจะลืม เพราะเรื่องเกี่ยวกับเขวนเรา
ไม่เคยลืม ที่พอจะเ็นมน้ำวให้ตัวเองเชือกก็คือ เราอาจจะเปลอมือ
ไปโดน แต่มันันละ คงพอทำใจเชื่อได้ ถ้าไม่ใช่หนที่สองของวัน

เมื่อเช้า แควรว ๆ สองช่วโมงก่อน หลังจากฝ่ารถติดมา
ถึงอออฟฟิศแล้วเข้านั่งประจำที่ ต้นหนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้น
มาเพราะแม่ไลน์หา ข้อความนั้นพิมพ์ผิด ๆ ถูก ๆ เหมือนเคยว่า

‘เย็นนี้ฟากชื้อตะโกกับเต้าชวนด้วย ไธรงจะมากับข้าว’ เขาถอนหายใจหงุดหงิดเล็กๆ สายตาเหลือบไปเห็นแอปพลิเคชันนกฟ้าแสดงตัวเลขมุมขวามุมบน หมายความว่ามิกิจกรรมใหม่โน้นนึ่ง จึงเปลอเคลื่อนปลายนิ้วแตะหาด้วยความเคยชิน ลืมตัวไปเสียสนิทว่าไม่ได้นั่งอยู่ในที่รโฐาน

ปรากฏว่าข้อความที่เขาริทวิตไปเมื่อเช้า มีคนเข้ามากรรริทวิตต่อไปอีกเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีการกดติดตามเขาเพิ่มอีกสามราย เห็นว่าไม่ใช่คนดังหรือแอ็กเคานต์ที่ตัวเองรู้จัก ต้นหนก็เลยไม่ได้สนใจ ปิดหน้าจอลงนิตหนึ่ง คราวนี้รูปถ่ายใหม่ของอินทร์แขวนแสดงขึ้นมา

นับว่าแปลก ปกติชายหนุ่มที่ต้นหนหลงใหลจะลงรูปในช่วงเย็นเป็นต้นไป ริทวิตคนอื่นโผล่มาบ้าง แต่ไม่เคยลงแค่ข้อความโดดๆ

หนนี้ ภาพที่ลงมีลักษณะคล้ายรูปถ่ายตอนเปลอ หรือรูปถ่ายเสีย ต้นหนเดาว่าโทรศัพท์คงวางอยู่บนโต๊ะ แล้วผู้เป็นเจ้าของก้มลงหยิบหลังออกจากห้องอาบนํ้า ในภาพจึงเห็นเป็นมุมเงย ท่อนร่างตั้งแต่หัวหน่าวขึ้นไปขาวโพลนติดจะผอม ทว่ายังเห็นมัดกล้ามเนื้อเป็นไรๆ แสงอยู่ทางด้านหลังทำให้ใบหน้าที่ถูกมลงมาค่อนข้างมืด ข้างบนศีรษะมีผ้าขนหนูพาดอยู่ มือข้างหนึ่งยี้ไปบนเส้นผม จึงยังเห็นหน้าไม่ถนัด ถึงกระนั้น พวกที่ติดตามก็พากันคอมเมนต์เกรียวกราวว่านานๆ ที่ ‘พระเจ้า’ จะยอมแสดงเค้าหน้าให้เห็น และแค่นั้นก็รู้แล้วว่าหล่อ

เฮอะ! ถ้าเขาเป็นอินทร์แขวน แล้วเห็นคอมเมนต์เหล่านั้น อาจจะรู้สึกว่คนพวกนี้กำลังดูถูกกัน เพราะคำว่า ‘หล่อ’ ช่างบรรยายได้ย่อหย่อนกว่าความจริงไปไกลโข

หนูม้วยยี่สิบปีไม่ใช่แค่หล่อ แต่อยู่ในระดับทรงโฉม! ใบหน้าเป็นรูปไข่ สัดส่วนของเครื่องหน้าเหมาะเจาะพอดี คิ้วเข้ม ไม่หนาไป ไม่บางไป ไม่สั้นไป และไม่ยาวไป ทอดตัวอยู่ตรงไหนก็คิ้วค่อนข้างสูง กดให้เข้าตาลึก และเชื่อมสู่สันจมูกโดดเด่นที่ยิ่งขับให้ใบหน้าดูมีมิติ ริมฝีปากจิ้มลิ้มห้อยย้อยเป็นสีแดงชุ่มติดกับผิวขาวใสชนิดที่เรียกกันว่าขาวเหมือนหยวก แต่ที่สะกดตาและหัวใจมากที่สุด เห็นจะเป็นดวงตากกลมโตในหน่วยตารีและมีปลายเฉียงขึ้นอย่างตาหงส์ มีแพขนยาวล้อมกรอบ ทอนความคมเข้มดูดีให้ดูอ่อนหวานขึ้น

ต้องยอมรับว่าไม่เคยเห็นดวงตาใครที่อุดมทั้งแววพยศอย่างร้ายกาจ ขณะเดียวกันก็เรียกร้องอดอ่อนเหมือนเด็กไม่รู้เดียงสา ไม่ว่าใครถูกกรายนั้นจ้องก็ต้องชะงักทุกอย่าง แล้วยอมทำตามไม่ว่าเจ้าตัวจะออกปากอะไร ตันหนเคยคิด อายุแต่ะยี่สิบ อินทร์แขวนยังกุมอำนาจทางเพศได้ขนาดนี้ เติบโตต่อไป ไม่รู้จะยิ่งทรงเสน่ห์เกินด้านทานขนาดไหน!

แล้วเจ้าตัวก็มีเรือนกายราวฟ้าประทาน! ระดับส่วนสูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ทรวดทรงผอมบาง แขนขายาวจนน่าจะดูเก้งก้างได้ง่ายๆ แต่กลับกลายเป็นสัดส่วนพอเหมาะพอดี ไม่มีตรงไหนเลยที่มีไขมันส่วนเกิน ไม่มีช่วงไหนที่ไม่ปรากฏเค้าโครงกล้ามเนื้อแข็งแรง หลังมือของอินทร์แขวน ทั้งท่อนแขนและท่อนขาปรากฏเส้นเลือดเส้นเอ็นขึ้นเป็นแนวทำให้ดูเป็นเหลี่ยมจนอ่อนไม่หนาแน่นและเป็นสีจางข้างดูละมุนตา

นอกจากไฟในที่ลับแล้ว ไม่มีตรงไหนให้ขัดตาอีกเลย ไม่มีทั้งปาน กระฝ้า หรือกระทั่งสิ่วผดผื่น เช่นกันกับเส้นผมดกดำสลวยเป็นมันลับ แต่ละเส้นน่าจะละเอียดมาก เมื่อรวมกันจึงดูนุ่มนวล

ต่อให้ปล่อยไว้โดยไม่จัดทรงก็ยังปรกรอบศีรษะ ดูน่ารักน่าใคร่
น่ายื่นมือไปคล้ำเคลีย โหนจะช่วงจอนและตรงท้ายทอยที่ใช้
ปัดตาเลี่ยนไถให้พอเห็นไผ่ผมขมวดๆ น้อยๆ อยู่ นั่นอีก

ทุกครั้งที่ดูภาพหรือคลิปของอินทร์แขวนในทวิตเตอร์ ต้นหน
จะนึกจินตนาการไปหน้าหวานผสมคมคายของเจ้าตัวต่อยอด
ขึ้นไปเหนือเรือนร่างดังกล่าว เหนือท่อนบนเปลือยเปล่าที่มีมือ
ลูบแปะอยู่กลางอก กำลังบีบขยี้ปลายขนสีชมพูของหัวนม หรือ
ไปหน้าที่ก้มลงมาจ่อรอยของเหลวสีขาวระเบิดกระจายใส่เหนือ
สันจมูก ขณะที่กล้ำทอ้งเกร็งเป็นจังหวะจนเกิดร่องกล้ำชัด
สะโพกกระตุกมาข้างหน้า ก้นเกร็งคอดก๊ว หรือตอนที่เจ้าตัว
ลากลิ้นออกเลียช่วงที่มันเปรอะตรงมุมปาก--

แต่เมื่อเข้าไม่ทันปล่อยจินตนาการเพริศแพรวไปไกล ความ
สงสัยก็เกิดขึ้นเหมือนตอนนี้จะ ปุ่มริทวิตกลายเป็นสี่เหลี่ยม--เรากด
ไปแล้ว...?

ปกติต้นหนไม่ได้ริทวิตอะไรซ้ำๆ แต่กับอินทร์แขวน ไม่ว่า
เจ้าตัวลงโพสต์อะไร เขาจะกดริทวิตให้เสมอ ถ้ามีเวลาก็จะ
พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเพื่อยืนยันน้อยใหญ่ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะลืม
ว่าเคยดูและเคยกดไปแล้ว

ตอนนั้น ไม่ใช่แค่เพราะเคลือบแคลงจากปุ่มริทวิต พหุรัตน์
รุ่นพี่ที่เป็นผู้ดูแลเขย็นหน้าจากเก้าอี้ตัวข้างๆ จ้องมายังหน้าจอ
อย่างไร้มารยาท พลังกุลิกูจถาม ‘นั่งไต้้น ดูอะไรนะ!’

โชคดี ถึงรูปนั้นจะค่อนข้างวาบหวี แต่ก็ไม่มีอะไรร้ายแรง
โผล่มาให้เห็น ที่จริงต้นหนคิดว่าตัวเองเร็วพอจะดึงหน้าจอหนี
สายตาของคนข้างๆ ด้วย ระหว่างที่เจ้าหล่อนโอดโอยพลงทำปาก
ยื่นๆ ว่า ‘แค่นี้ก็ต้องหวง’ เขาจึงจำกลบเกลื่อนว่า ‘ไม่มีอะไร’

ไม่มีอะไรที่เจ้าหล่อนควรสนใจ และไม่มีอะไรที่ต้นหนน่าจะ
ข้องใจ

‘มือคงเพลอไปกดโดนเองนั่นละ’ เขาบอกตัวเอง

แต่จากตอนนั้นจนถึงตอนนี้ ต้นหนเพิ่งวางมือจากงานที่
พหุรัตน์เรียกใช้ แล้วก็เพิ่งจะได้หลบเข้าห้องน้ำมาแตะสมาร์ตโฟน
ของตัวเองอีกครั้ง ข้ออ้างนั้นจึงไม่มีทางเป็นไปได้

อีกอย่าง เมื่อเช้าก่อนเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าทางเกง เขา
กดล็อกหน้าจอติดติ ทำอย่างเป็นอัตโนมัติไปแล้วด้วยซ้ำ เป็น
ไปไม่ได้ที่ระหว่างนั้นหน้าจอจะไปชนอะไรเข้า จนแอปพลิเคชัน
ทวิตเตอร์ถูกเปิดขึ้นมา ทั้งยังกดรีทวิตโพสต์ใหม่ของอินทร์แขวน
นี้ได้พอดีด้วย

“ถ้ามันเกิดจากอะไร”

ต้นหนกดต่อเข้าไปในหน้าไทม์ไลน์ของพระเจ้า ปกติเจ้าตัว
ไม่ค่อยทวิตใดๆ สองถึงสามวันทีจึงจะลงรูปตัวเอง หรือบ่นอะไร
เกี่ยวกับรูปนั้น แม้แต่รีทวิตก็ไม่ถี่ ส่วนมากเป็นรูปหรือคลิปอลัง-
ฉ่างของหนุ่มฝั่งตะวันออก

แต่วันนี้กลับมีโพสต์แปลกปลอมปรากฏขึ้นว่า ‘อย่าริจะลบกู’

อึดใจนั้น จู่ๆ เจาดำหนึ่งปรากฏขึ้นได้ช่องว่างระหว่าง
บานประตูห้องส้วมกับพื้น จากมุมสายตาของต้นหนซึ่งนั่งอยู่บน
คอห่าน เห็นไม่ถนัดว่าเจ้าของเงานั้นยืนห่างจากหน้าประตูส้วม
ที่เขาใช้อยู่ไกลแค่ไหน แต่ความรู้สึกบางอย่างแจ้งว่า เจ้าตัวน่าจะ
อยู่ห่างไปไม่ถึงคืบ ทั้งยังหันจับจ้องตรงมาทางนี้ รวากับว่าบน
บานประตุมิหีบรูให้ส่องเข้ามาเห็นเขากระนั้น

“น้องอ้วน เจียบเลย พี่หุแกบ่นถึงแล้วนา...”

จังหวะที่ต้นหนกะพริบตา เงานั้นหายไประลอกไปจากพื้นเบื้องหน้า

หายไปแบบที่ไม่ใช่เจ้าของเงาก้าวห่าง

มันหายไปเหมือนวันไปในอากาศอย่างทันทีทันใด

“พี่ก็ว่าเอ๊ะ...น้องอ้วนเป็นอะไรไปรีปเล่า...”

เจ้าของเสียงนั้นยังว่าต่อไป ตอนที่ต้นหนค่อย ๆ แง้มประตูก้าวออกมา

“สวัสดีครับพี่ดำรง”

“โอ้ย น้องอ้วน...”

กูชื้อต้น ไม่ได้ชื้ออ้วน

“เรียกพี่รงเฉย ๆ ก็ได้ รู้จักกันมาตั้งเกือบสองอาทิตย์แล้ว...ใช่มั้ยนะ”

เจ้าของคำกล่าวล้างสบู่ที่มีมืออย่างเอาเป็นเอาตาย ขณะเดียวกันก็หันมองเขาผ่านบานกระจกด้วยสีหน้าเสมือนไม่มั่นใจ แต่ต้นหนรู้ดีว่าไม่มีอะไรที่ดำรงจะมั่นใจไปกว่านี้

ชายวัยคร่าวพ่อผู้มีรูปร่างผอมแห้ง และดูเป็นทรงตรง ๆ ผู้นี้มักสวมเสื้อโปโลพนักงานโดยยัดชายไว้ในกางเกงสแล็กส์เก่า ๆ ตัวกางเกงรัดขึ้นเป็นรอยมัน ๆ ถูกรังผึ้งจนเหมือนอยู่ใต้ราวนม ขนาดกางเกงหลวมโพรงจนเมื่อรัดเข็มขัดแน่นจะทบเป็นจีบ ๆ เพิ่มความรู้สึกว่าผู้สวมเป็นคนพิลึก หน้าเสี้ยมก็ประรอยยิ้มเป็นมิตรเกินพอดี ขณะที่ตาหลุกหลิกมีแววประหลาดรู้ทันเสมอ คงเพราะอย่างนี้จึงไม่มีใครในออฟฟิศผูกไมตรีเกินจำเป็น แต่นั่นก็ยิ่งทำให้ดำรงต้องเพียรเจื้อยแจ้ว แสดงอหฺยาศัยเกินเขต เพื่อจะยิ่งถูกสลัดทิ้งออกไปชายเขตไกลกว่าเก่า

ทันทีที่ต้นหนมาเริ่มงานในบริษัท *องค์กรรักษ์ เซลล์แอนด์ มาร์เกตติ้ง* แห่งนี้เมื่อช่วงกลางเดือนที่ผ่านมา นักศึกษาฝึกงาน

อย่างเขาจึงกลายเป็นเป้าหมายของพนักงานอาวุโสที่ไม่มีใคร
อยากข้องเกี่ยวไปเสีย

“แค่ล้างมือ ไม่ต้องบิดก๊อกแรงสุดขนาดนั้นก็ได้น้า” ดำรง
พูดขึ้นใหม่เมื่อต้นหนยังเงิบ

ชายหนุ่มแค่ชักมุมปากตอบเป็นเชิงยิ้มให้ตามมารยาท
จำต้องบิดก๊อกคืนเพราะไม่อยากมีปัญหา

“เนี่ย น้องอ้วนเป็นเด็กดี พี่ว่ายายหูกี่เคียวกับเราไป” เจ้าตัว
ลดเสียงลงคล้ายเอาอกเอาใจ “นี่มาฝึกงานก็ไม่ได้เงินสักบาท
ไม่ใช่หรอ แต่อย่างน้อยก็ต้องเสียค่ารถไปกลับเนอะ หรือว่า
น้องอ้วนเดินมา ฮ่าๆ”

ต้นหนปิดน้ำ ตั้งใจจะเดินออกจากห้องน้ำเลย ทว่าอีกฝ่าย
ยังรั้ง “อ้าว ไม่เป่ามือก่อนหรอ ออกไปเดี๋ยวทำข้าวของบริษัท
เสียหาย คราวนี้ต้องชดใช้แล้วนา”

ปลายเท้าของเขาชะงักนิดๆ หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อ
สัปดาห์ก่อน

องค์กรฯ เซลส์แอนด์มาร์เก็ตติ้งเป็นบริษัทในเครือกลุ่มธุรกิจ
องค์กรฯ ดริงค์ มีผลิตภัณฑ์หลักเป็นเครื่องดื่มประเภทเบียร์และ
โซดา พนักงานจะคอยหาวิธีทำการตลาดเพื่อผลักดันยอดขาย
หนึ่งในนั้นคือการแถมสินค้าพรีเมียมซึ่งบริษัทสั่งทำเอง

กลางสัปดาห์ก่อน ชัปพลายเออร์นำของพวกนั้นมาส่ง
แผนกประชาสัมพันธ์ต้องลงไปขนขึ้นมากับในสำนักงาน แต่
วันนั้นเหลือแค่ธุรการแผนกซื้อฟีนอยู่คนเดียวกับหัวหน้า ทางนั้น
จึงขอความช่วยเหลือมายังแผนกข้างๆ ใครต่อใครพากันหันหนี
เพราะรู้ว่าฟีนอ่อนแอ แกมีรูปร่างเล็ก อายุเฉียดห้าสิบ ทั้งยังเคย
ผ่าตัดหลังทำให้ออกแรงมากไม่ได้ ถ้าใครหลวมตัวไปช่วยก็จะ

กลายเป็นคนงานตัวหลักทันที

อย่างไรก็ดี เพราะพหุรัตน์หวังอยากได้ของฟรีเมียนั้นมาฟรีๆ ลักชิ้นสองชิ้น จึงเสนอให้ต้นหนเป็นคนลงไปช่วย ทั้งที่ตอนนั้นงานเขายังกำยำกองอยู่บ่นได้ะ

ในที่สุด ชายหนุ่มก็ต้องประคองรถเข็นหนักๆ คันนั้น เลี้ยวไปตามทางเดินลึกลับใต้ตึกเพื่อขึ้นลิฟต์ขนของ นอกจากฟี่ปั้นจะไม่ช่วยชี้ทาง ยังมีวินคัยโทรศัพท์สายจากที่บ้านจอดๆ

แม้เขามีรูปร่างใหญ่ แต่ก็ไม่แข็งแรงมากพอจะเอาอยู่ ผลคือน้ำหนักของฟรีเมียมจตุรถเข็นไถลลงทางลาดเทกระเจาด ทำให้สินค้าเสียหายจำนวนหนึ่ง กล่องบรรจุภัณฑ์ส่วนใหญ่ยับเยินเกินใช้การ กล่องเปล่าที่เหลืออยู่ไม่พอใส่ และการส่งกล่องมาเพิ่มย่อมไม่คุ้ม

พนักงานที่เกี่ยวข้องต้องเรียกประชุมด่วน ต้นหนเห็นฟี่ปั้นเดินหน้าชิดมากุยอะไรกับพหุรัตน์ครูใหญ่ ในมือมีของที่หัวหน้าต้นหนอยากได้ไม่ช้าพหุรัตน์ก็สั่งให้เขาเข้าห้องประชุมด้วยอีกคน

‘ต้นรู้ใช่เปล่า จริงๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องของเรา แต่พอดีต้นดันไปทำของของเราเสีย--’

แน่นอน เขาไม่มีทางเลือก สถานการณ์น้ำท่วมปากยิ่งหนักกว่าเก่า ครั้นถึงหน้าประตูห้อง ฟี่ปั้นก็ดักกระตุกมือเด็กฝึกงานหนุ่มหลบไปกระซิบในมุมข้าง

‘ต้น ช่วยฟี่ป้นหน่อยนะ ต้นจำได้ไหมยัยว่าวันนั้นฟี่ป้ายามช่วยประคองรถแล้ว--’

เปล่า เสียงที่สะท้อนตอบขึ้นมาในหัวเขาคือ--

ฟี่ปั้น เลี้ยวไปทางไหน ตรงนี้มันทางลาด

ลงไปเลยๆ ไม่ใช่ๆ นี่คุยกับเด็กฝึกงาน ก็บอกแล้วว่าให้

เอายาให้แม่ก่อน อยู่หลังตู้เย็น--

--นะต้น พวกนั้นจ้องจะเล่นงานพี่อยู่ ตอนนีพี่ไม่อยากให้เกิดเรื่อง แม่พี่ก็ป่วย--

ด้วยเหตุนี้ ทั้งที่ในห้องประชุมออกปากว่า ‘เป็นเพราะทางอาคารทำพื้นที่ไม่ดี--’ นัยซึ่งอยู่ลึกลงไปกลับเป็น *เด็กฝึกงานของเราไม่ได้เรื่อง!*

‘น้องมันเพิ่งเคยมาทำงาน แกรมรถเข็นวันนั้นยังหนักมากจริง ๆ ปีนผิดเองที่ไม่ตามคนอื่นลงไปด้วย--’

สายตาของต้นหนก้มจดสองมือตัวเอง บีบนิ้วไปมาอยู่บนตักตลอดชั่วโม่งนั้น ครั้นได้ฟังประโยคดังกล่าว เขาถึงกับเงยมองคนพูด

พี่ปิ่นไม่สบตาชายหนุ่ม ใบหน้าซีดเหี่ยวแสดงท่าทีวิงวอน ผู้จัดการแผนกตัวเองที่ชื่ออาภา อย่างจะขอให้ช่วยหย่อนเชือกสู่หลุมที่ตัวเองร่วงหล่นลงมา

การหาหรือดึงเครียดอย่างยิ่ง ทำยสุดหาทางออกได้ว่าจะใช้พลาสติกแร็ปส่งไปให้ลูกค้ำก่อน รายที่ไม่เรื่องมากน่าจะไม่เป็นปัญหา และเรื่องนี้คงพินทุพินตาผู้บริหารไปได้

หลังออกจากห้องประชุม สีหน้าของพี่ปิ่นจึงหวนคืน แกชอบอกชอบใจต้นหน แต่ยังไม่เท่าชอบอกชอบใจพुरुตัน

--ก็บอกแล้ว หูช่วยพูดกับน้องมันให้แล้วพี่--

คนนอกห้องประชุมลุ่มบ่าพี่ปิ่นเพื่อให้งำลังใจ ขณะเดียวกันก็ส่งสายตากล่าวโทษหรือขบขันมาทางต้นหน ความดีที่ทำมาตลอดสัปดาห์ก่อนหน้าราพณาสูรในพริบตา ความหวังว่าจะได้เข้าทำงานที่นี้หลังเรียนจบก็คงพลอยปลาสนาการไปด้วย

ดำรงไม่ได้พูดตรง ๆ แต่นัยแห่งวากก็ดูจะประกาศชัดว่า

จงใจกระทบกระเทียบเรื่อนั้น

ด้วยแรงโทสะ ตันหนแผลอเอี้ยวไปสบตา พบว่าชายพิลึก
ยังยิ้มรีน ชวนให้นึกถึงรอยยิ้มของเห็ดฟาง ใบหน้าแหลมเลี่ยม
พุ่งนำมาข้างหน้านิดหนึ่ง หน้าผากช่วงใต้กรอบผมม้าปรกหน้า
จึงดูมืดทะมึนเสมือนลางร้าย

และราวกับรู้ว่าจู่ถูกจุด ชายปากเสียจึงเอ่ยต่อไป “ทำตัว
ดี ๆ หน่อยน่า เกิดเรื่องอะไรขึ้นมาอีก นอกจากจะไม่ผ่านฝึกงาน
ประวัติน้องอ้วนยังอาจเสียด้วยนา รู้ไหมยว่าเวลาไปสมัครงานนะ
บางทีเขาต้องสืบเรื่องจากบุคคลอ้างอิงด้วย”

ตันหนขบริมฝีปากกลางของตน กลัวใจตัวเองมากกว่าว่า
จะหลุดคำพูดอะไรไป

สุดท้ายจำต้องก้าวกลับไปยืนมือจ่อใต้เครื่องเป่าลม จุดนี้
อยู่ใกล้ถังขยะ ฝาปิดของมันไม่สนิทจึงมีกลิ่นเหม็นโชยมา

ลมร้อนแรงเริ่มพุงใส่มือเสียดัง ดำรงยังพยายามเอาชนะ
ด้วยการก้าวมาหยุดใกล้ เป่ามือบ้างพลางพูดว่า

“นี่พี่พูดให้เครียดรีเปล่า อย่าคิดมากเกินไป” ระยะเวลาทำให้
กลิ่นปากคนข้าง ๆ ลอยแตะจมูก มันเป็นกลิ่นเหม็นคนละแบบ
กับขยะ แต่ว่าชวนเวียนไม่แพ้กัน

แล้วก็ช่วยไม่ได้ สายตาดันหนแผลอซ้อนขึ้นจ้องริมฝีปาก
แห่งเป็นสะเก็ดของอีกฝ่าย ในปากนั้นมีฟันซี่เล็ก ๆ อันเต็มไปด้วย
คราบหินปูนเกาะหนาเป็นสีเหลืองแกมน้ำตาล ซอกหนึ่งยังเห็น
เศษอาหารติดอยู่ชิ้นใหญ่

“--หลัง ๆ มากินอะไรไม่ลงรีเปล่า เห็นแม่บ้านก็บอก
ว่าบ้านน้องอ้วนไม่ค่อยมีตังค์ เรียบจบก็หวังจะได้งานที่นี้ก่อนเลย
คงยากจริง ๆ แล้วเนอะ แต่ก็พยายามกิน ๆ หน่อยนะ เดี่ยวพอม

กว่านี้พี่จะเรียกน้องอ้วนไม่ได้ ต้องเรียกอะไรดี น้องดำแทนดีมัย”

ชายหนุ่มถอยห่างจากเครื่องเป่า ริมฝีปากยังไม่ปริเปิด ที่จริงมือยังไม่แห้งสนิท แต่เหม็นทั้งปากและน้ำคำอีกฝ่ายจนสุดทน

“เดี๋ยวนี้น้องอ้วนไม่คุยกับพี่เหมือนเมื่อก่อนเลย ปล่อยให้พี่พูดยืดยาวอยู่คนเดียวตั้งนาน จะหนีไปซะแล้ว หรือว่าคุยกับตัวเองอยู่ เมื่อกี้พี่ได้ยินเสียงน้องอ้วนแว่ว ๆ ออกมาจากส้วมด้วย”

ต้นหนหันรื้อนขึ้นคล้ายคนถูกจับได้ว่าทำผิด

นิสัยคุยกับตัวเองนั้นเขาเป็นมานาน มักจะถูกมองแปลก ๆ และต้องพยายามไม่เปลอไพล เมื่อก็อยู่ในส้วม คิดว่าปลอดภัยแล้วก็ยังไม่วาย...

“เดี๋ยวพี่หุอาร์มณเสียครับ” เขาตอบเรียบ ๆ

ไล่หลังต้นหน ดำรงยังตะโกน “เออ พี่จำได้ว่ายายหุยังไมเอาเครื่องเคลือบบัตรมาคืนเลย น้องอ้วนเอามาให้พี่หน่อยสิ ขอกาแฟดำแก้วนึงด้วย”

“ครับ”

“น้องอ้วนนี่ดีจัง คนเรามันต้องว่าง่าย อธิยาศัยดี ไม่งั้นเวลาติดต่องานก็จะลำบาก”

อาคารที่บริษัท องค์กรักษ์ เซลส์แอนด์มาร์เกตติ้งตั้งอยู่นั้น เป็นสำนักงานให้เช่า ตึกค่อนข้างเก่า ความสูงแค่สิบชั้น ถึงกระนั้นก็มีบริษัทเล็ก ๆ หลายบริษัทเช่ารวมกันอยู่ เดิมทีองค์กรักษ์ เซลส์-แอนด์มาร์เกตติ้งเช่าซีกตะวันออกของชั้นหก ต่อมาบริษัทเติบโตขึ้น แต่พื้นที่ชั้นเดิมเต็มหมด จึงต้องขยายไปเช่าเพิ่มที่ชั้นเก้าแทน ทำให้ตลอดทั้งวัน พนักงานต้องขึ้น ๆ ลง ๆ เพื่อประชุมหรือนำส่งเอกสาร

ห้องน้ำกับลิฟต์ถูกแยกไว้ด้านนอกพื้นที่เช่า ถือเป็นของส่วนรวมที่ต้องใช้ร่วมกับบริษัทอื่น หลังออกจากห้องน้ำ ต้นหนจึงต้องก้าวยาว ๆ ไปตามทางเดินที่ค่อนข้างมืดสลัว เพื่อกลับเข้าออฟฟิศตัวเอง

ระหว่างที่พยายามควบคุมความร้อนในใจ หางต่ายแหววบคล้ายเห็นใครบางคนตามมา แม้แต่เสียงฝีเท้าก็ก้องสะท้อน

บางทีอาจจะเป็นการหลอกใจ หมนี่ทำงานชั้นเก้า แต่เพราะเพื่อนรอบข้างไม่มีใครคอยคุ้มด้วย จึงมักเสนอหน้ามาคุยกับคนชั้นล่าง อันเป็นที่ทำงานของต้นหนแทน เมื่อก็เจ้าตัวบอกว่าพี่หุถามหาเขา แสดงว่าน่าจะเดินลงมาเจอก็แล้ว *ทำไมมันยังไม่กลับขึ้นไปอีก*

เสียงฝีเท้ากระชั้นเข้ามา รวากับว่าเจ้าตัวรีบเร่งให้ทันต้นหน จึงหะหนึ่งชายหนุ่มก้าวผ่านประตูกระจกใสของสำนักงานข้าง ๆ เห็นเงาสะท้อนของมือคนข้างหลังยื่นมาเกือบแตะบ่า เขาจึงรีบหันไป

แต่ทางเดินกลับว่างเปล่า

ท่ามกลางแสงไฟสลัว ดวงที่อยู่สุดทางเริ่มกะพริบดังอืด...

ไม่มีใครเลยสักคน

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสองย่นหัวคิ้ว รู้สึกยะเยือกตามสันหลังขึ้นมา หมุนตัวแล้วสับฝีเท้าต่ออย่างเร่งรีบ

“อ๊วยนั่งไต้หวันไปนานจังเลยค่า...” ทันทีที่เห็นเขาเดินถึงโต๊ะพักรุตนนั้นก็เงยขึ้นมากัดด้วยเสียงยานคางแอ็บแอ็บ

หัวหน้าสายตรงของต้นหนเป็นหญิงวัยใกล้เคียงสิบ หน้าเหมือนอาซึ่ม ผิวของหล่อเรียบเนียนและขาวเผือกตามเชื้อสาย

จีน แต่ให้ความรู้สึกน่ากลัวมากกว่าน่าหลงใหล แม้พยายามยัด
ร่างลงในอารมณ์ตามสมัยนิยม ทว่ากลิ่นน้ำอบไทยที่โชยออกมา
เสมอ มักชวนให้คนย่นจมูก พหุรัตน์เป็นธุรการอยู่ในแผนกขายปี
วัน ๆ ทำงานหน้าจอคอมพิวเตอร์และรับโทรศัพท์จากลูกค้าที่
โทร. มาบ่นตัวแทนขาย ทว่าตั้งแต่ต้นหนเข้ามาเป็นผู้ช่วย เจ้า
หล่อนก็มักหายแวบไปชั้นเก้าหรือเข้าส้วมทีละนาน ๆ ปล่อยให้
เขาเป็นคนรับเรื่องเองทั้งหมด

‘งานมันไม่ได้มีอะไรมากหรอก จด ๆ ไว้เดี๋ยวพี่มาทำเอง
ซีเกียจฟังหูแนะ’

รุ่นพี่ว่าอย่างนั้น ตอนแรกต้นหนก็กระตือรือร้น

เรื่องที่ต้องฟังลูกค้าด่าจะพอถือว่าเป็นประสบการณ์ แต่
ไป ๆ มา ๆ เวลางานตกหล่น ความผิดกลับกลายเป็นของเขาโดย
ไร้การคำจุนจากเจ้านาย ถ้าไม่เพราะอนาคตการผ่านหรือไม่ผ่าน
อยู่ในมือหล่อน ต้นหนคงไม่อดทนให้เกิดเหตุซ้ำ ๆ จนใคร ๆ ยิง
มองว่าเขาไม่เอาอ่าว

“พอดีต้นเจอปี่ดำรงในห้องน้ำครับ” เขาพูดลอย ๆ ไม่ต้อง
ระบุเหตุผลต่อนั้นคนฟังย่อมเข้าใจ *อิตาดำรงขอบชวนคุยยาว!*
นอกจากนั้น การยกชื่อเจ้าตัวขึ้นมา ยังถือเป็นการส่งสัญญาณว่า
ต้นหนรับรู้เรื่องที่พหุรัตน์เอาเขาไปเมาท์กับรายนั้น

“อ้อ มิน่าเลยนาน” สีน้ารุ่นพี่เงื่อนลงเล็กน้อย *แค่เล็กน้อย*
ก็กลับเป็นปกติ “ไม่ใช่อะไร นุ่งเอพริลแก้รื่องหาพี่ได้้น ๆ อยู่ พี่เห็น
นุ่งได้้นไปเข้าห้องน้ำนานแล้ว เลยนึกว่าไม่สบายนะจ๊ะ”

‘น้องเอพริล’ ที่ว่า คือลูกสาวตัวน้อยของอาภา ผู้จัดการ
แผนกประชาสัมพันธ์ หัวหน้าของพี่ปีน ปลายเดือนเมษายน
เด็กประถมสองชั้นกลางยังมีเรียนพิเศษ ทว่าน้องเอพริลของแ

ไม่ยอมไป โอดโอยว่าปวดท้อง แต่พอแม่พามาที่ออฟฟิศ กลับไม่เห็นเค้าลางของอาการป่วยสักแอะ

อาการก็ปล่อยหนูน้อยมาเล่นกับเขา ตันหนไม่ได้รักเด็ก โดยเฉพาะเด็กกักขฬะ พ่อแม่ไม่ใส่ใจอย่างยัยน้องเอพริล แต่เวลาเด็กมาอยู่ใกล้ คนเป็นแม่จะพลอยนำขนมมาวางให้ลูกกิน หิวหน้าของตันหนชอบดีเนียนหยิบกินขนมแพงๆ เหล่านั้น ครั้นเหลือแค่ก้นห่อ รายแม่มาถามแล้วลูกสาวบอกว่ายังไม่ได้กินเลย หรือเพิ่งกินไปนิดเดียว พหุรัตน์ก็จะพยักพยิดเป็นทำนองบ๊ายมาที่เขาเหมือนเคย

ยัยน้องเอพริลรู้ว่าแม่อยู่ฐานะไหน พุดง่าย ๆ คือรู้ว่าใครเป็นใคร กับพนักงานระดับหัวหน้า เจ้าหล่อนจะซายตายิ้มหวาน มีอไม้อ่อนว่อง่าย ล่างลงมาจะเจิดคาง ทำคล้ายมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน ส่วนตันหนผู้มีฐานะระดับกันหลุม ไม่ว่าห้ามอะไร มันจะทำทายเป็นเพื่อฟัง ต่อรองให้เขายอมเป็นม้าให้ขี่หลัง เป็นยักษ์ให้เขวี้ยงของใส่ แม้ในวันที่ไม่ปรากฏตัว รายแม่ก็จะขอให้ช่วยทำการบ้าน วาดรูประบายสี หรือปักผ้าให้ แนนอน คนที่ทำให้เขาต้องตกที่นั่งลำบากเสมอก็คือพหุรัตน์

‘พี่ภาเขาอุตส่าห์ช่วยหาทางแก้เรื่องของฟรีเมียมน้ำ นุ่งได้น ก็ทนๆ เอาหน้อยเถอะน่า ถือว่าเห็นแก่อนาคตเด็กก็ได้--’

ตอนนี้ เจ้าของค่านั้นทำเสียงสูง เมื่อเห็นเขาก็มองโตะตัวเอง “อู๊ยยๆ โทะที พอดีเมื่อถึงงานเช้า พี่เลยเอาของไปวางตรงนั้น”

ที่จริงพหุรัตน์ครองตัวรอบตัว อ้างว่างานธุรการมีเอกสารและอุปกรณ์เยอะ ถึงกระนั้นพื้นที่มากมายล้วนไม่เคยพอ เพียงฝากตั้งเอกสารมาวางเกะกะบนโตะเขามากบ้างน้อยบ้าง หลายครั้งตันหนต้องวางคอมพิวเตอร์แลปทอปของตัวเองบนตั้งเอกสาร

สูง ๆ อีกที พลังงานอย่างลึกลับทุกเล

วันนี้ชายหนุ่มแสวงหาที่ไม่สนใจ หันหาไม่เห็นนั่งเด็กนรก
เรียนว่าอยู่แถวนี้ จึงกวาดตาสำรวจในตึกของตัวเองที่เปิดหน้า
จอแสดงโหมดหลับอยู่ จับสังเกตราวจะเห็นได้ง่าย ๆ ว่า พหุรัตน์
ยัยน้องเอพริล หรือใครสักคนแอบเข้ามาใช้งานมันระหว่างที่เขา
ไม่อยู่หรือไม่

แล้วเข้าไปยุ่งกับทวิตเตอร์ของเราหรือเปล่า...

คงเพราะกำลังหวาดกังวล ความคิดนี้จึงปรากฏในหัว ทั้งที่
ต้นหนเองก็แน่ใจว่าตัวเองไม่เคยเผลอเข้าทวิตเตอร์ผ่านคอม-
พิวเตอร์เครื่องนี้เลย มันเป็นของบริษัท ใครจะรู้ว่าอาจถูกตรวจ
สอบอะไรบ้าง

ชายหนุ่มดึงสายตากลับจากคอมพิวเตอร์ ทำคล้ายไม่มี
ประเด็นอะไร ถามคนข้าง ๆ ว่า “พี่จะให้ต้นช่วยอะไรหรือเปล่าครับ”

มหาวิทยาลัยส่งนักศึกษามาเพื่อให้เรียนรู้ระบบงาน รวมถึง
วิธีการอันสำคัญสำหรับนำไปประกอบอาชีพ ทว่าสิ่งที่เขาได้จาก
พหุรัตน์คือคำสั่งให้ศึกษามูลงเครื่อง ตัดหรือฉีกกระดาษ วึ่ง
ถ่ายเอกสาร ตลอดจนเป็นม้าใช้แก่ใครก็ตามที่มอบความสะดวก
สบายให้เจ้าหล่อน หัวหน้างานที่เคยบอกใครต่อใครว่า มีเขาเพิ่ม
เข้ามา ตัวเองต้อง ‘งานนอก’ สอนน้องมือเป็นระวิง ทั้งที่จริงนั่ง
อัปเดตข่าวซุบซิบดารา

รุ่นพี่ยิ้มเงินให้เขาอย่างสวาน้อย พุดพลาททำปากบู้บี้
“นั่งไต่ไลน์สมัครทวิตให้พี่หน่อยซี”

“แต่ทวิตมันเป็นแหล่งอโคจร คนชอบขบถกันแรง ๆ นะพี่”

“พี่รู้” คนขอมอมแก้มตุ่ย “แต่ในทวิตมีพวกข่าวดาราเยอะ
ไม่ใช่เหรอ เดี่ยวนี้เห็นเขาชอบพุดถึงกัน พี่จะเข้าไปดูรูปของ

น้องโดด้วย”

โต-ดนตรี คือนักร้องนักแสดงหนุ่มขวัญใจเจ้าหล่อน ก่อนหน้านั้นพหุรัตน์ก็เคยกระเจ้ากระงอดขอให้ต้นหนสมัครทวิตเตอร์ มาสองสามหนแล้ว ค่าที่เห็นเขาชอบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กดู แว็บๆ ต้นหนเกลียดนิสัยไร้มารยาทช่างสอดรู้สอดเห็นแบบนี้ แม้หลังๆ จะคอยระวัง อาศัยไปเปิดดูในห้องน้ำ แต่ก็ยังมีบางครั้ง ที่ลืมหัด อาศัยว่าเขาใช้ฟิล์มหน้าจอแบบมิดป้องกันคนข้างๆ แอบมอง พหุรัตน์จึงไม่ค่อยเห็นอะไรชัด แต่นั่นก็ดูจะยิ่งเพิ่มความขมขื่น

วันก่อนๆ นั้น อาศัยว่ามีงานเข้า หรือมีคนอื่น ๆ เดินมาคุ้ย ขัดจังหวะ ช่วยให้เลี่ยงเจ้าตัวได้ แต่วันนี้ไม่มีงานและไม่มีใคร ในที่สุดชายหนุ่มจึงจํารับโทรศัพท์มือถือของเจ้าหล่อนมากด

“เสร็จละ ถ้าพี่สนใจเรื่องอะไรก็พิมพ์ค้นหาตรงนี้ครับ มันจะมีบางแอ็กเคานต์ที่เป็นดิงดาราเหมือนกันคอยลงข่าวเมน พี่ไปกดฟอลเขาก็ได้”

“ฟอล?”

“ฟอลโลว์ ติดตามนะ”

“แฮม พุดไม่ชัด ไม่งั้นพี่ก็เข้าใจไปแล้ว”

ต้นหนจะหันหน้ากลับโຕะ ทว่าคนข้างๆ ยังไม่หมด ความสนใจ “แล้วแอ็กเคานต์นั่งไ้้นชื่ออะไร มะ เดียวพี่ตาม”

เรดที่ 2

#สายตา

หากเป็นก่อนหน้านี้ ดันหนคงเฟลอบีกตา เหงื่อตก หรือ
ปลายนิ้วเย็นขึ้นมาบ้าง

พวกคนแก่มักไม่เข้าใจว่าทำไมเด็ก ๆ จึงไม่ยอมให้คนอื่น
เข้าถึงแอ็กเคานต์ของตัวเอง ไม่ว่าแอ็กเคานต์นั้นจะมีชื่อเสียง
พอปพิวลาร์เพียงใดก็ตาม

อย่างไรก็ดี เพราะรู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง ชายหนุ่มจึงเตรียม
การไว้ก่อนแล้ว ปรากฏว่าแค่ใช้แผนที่หนึ่งก็สัมฤทธิ์ผล

‘เอ้อ เมื่อกี้พี่ดำรงเขาทวงเครื่องเคลือบบัตรด้วยอะพี่ ผม
ลืมไปเลย’

‘อ๊อย งบจุ ของของบริษัทไม่ใช่ของตัวเองสักหน่อย เอาไป
ไว้ตรงนั้นก็ใช่ว่าจะใช้ตลอด’

คนพูดเจตนาจะให้วางค้างไว้แถวนี่ เป็นหนึ่งในอุปกรณ์
ตกแต่งโต๊ะตู้ของตัวเอง ทั้งที่ร้อยวันพันปี พหุรัตน์จึงจะได้ใช้
เหมือนกัน

‘พี่หุใช้เสร็จแล้วไหม้ย เดี่ยวฉันเอาไปคืนเขาก่อนนะ’

‘ก็ได้ๆ’ คนบอกยกมือประดับเล็บยาวแหลมคมโบกปิด
ดิ้งสายตากลับไปสนใจหน้าจอทีวีเตอร์ของตัวเองแทน ปากยัง
บ่น ‘ยังไม่ทันได้เคลือบอะไรเลย ก็เห็นนุ่งได้นุ่งๆ’

นั่นหมายความว่า คนที่จะได้ ‘เคลือบ’ ก็คือเขาเอง

‘แต่เอาไปคืนก่อนก็ได้ ชี้เกียจฟังบ่นยาวน่ารำไย ไว้พรุ่งนี้
ค่อยยืมใหม่’

เวลาอยู่ออฟฟิศ พหุรัตน์พยายามเกี่ยวข้องกับดำรงน้อย
ที่สุด เพราะรู้ว่าเจ้าตัวเป็นคนเรื่องมากปากเสีย ที่บอกว่าจะยืม
ก็หมายความว่าฉันจะต้องเป็นคนบากหน้าอีกแหละ

ในทางกลับกัน เจ้าหล่อนเดาะไปรอติดรถดำรงกลับบ้าน
ทุกเย็น ถึงตอนนั้นจะเจ๊อยแจ๊วเป็นอันดีเหมือนเพื่อนซี้ที่สุด
ในโลก เวลาชายพิลึกไปต่างประเทศ พหุรัตน์ก็จะลิสต์ของฝาก
ชื้อยาวเหยียด ไม่ใช่แค่ของตน แต่ชั้นอาสาจของที่คนรอบข้าง
ตัวเองต้องการอีกด้วย

ที่จริงไม่ใช่กับแค่ดำรง ไม่ว่าใครในสำนักงานพลอยหลุดปาก
ว่าจะเดินทาง พหุรัตน์ก็จะเริ่มแทรกซึมเข้าไปสนทนาด้วยมากกว่า
ปกติ กระทั่งพนักงานใหม่หรือเด็กฝึกงานที่แทบไม่เคยเห็นหน้า
เจ้าหล่อนก็หาได้กระดาก

หนึ่งในเหยื่อฝากซื้อของคือชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉัน
ตอนนี้

ฐิตินบเป็นนักศึกษาฝึกงานแผนกไอที ทำงานอยู่ที่ชั้นเก้า
รูปร่างหน้าตาผิวดำขาวพวกโปรแกรมนเมอร์เนิร์ดๆ หรือโอตาคุผมลิบ
รักแร้เปื่อย อย่างที่คนทั่วไปมักนึกถึง เจ้าตัวน่าจะมีส่วนสูงเจียดๆ
ร้อยเก้าสิบเซนติเมตร โดดเด่นด้วยผิวเนียนใสและใบหน้าหล่อดี

สไตล์อปป้า ทั้งยังยิ้มง่าย อัจฉริยะดี สาวน้อยสาวใหญ่ทั้งแท้และเทียมต่างป่วนเปี้ยนอ้อร้อ มีปัญหาด้านคอมพิวเตอร์พร้อม ๆ กัน ขึ้นมาเป็นแถว

อย่างไรก็ตาม อัจฉริยะเหล่านั้นไม่มีเผื่อแผ่มาถึงต้นหน

“มีอะไรรีเปล่า” จูตินบถามขึ้น พลางหันมองเขาแค่แวบเดียว เหมือนไม่ทันสังเกตว่าต้นหนมาปรากฏตัวตรงมุมห้องไอทีตั้งแต่เมื่อไร รอยยิ้มและเสียงสดใสที่มีให้ใครต่อใครเมื่อพริบตาก่อนสลายสิ้น กลายเป็นหน้าตึงและเสียงขรึม

ต้นหนสะกดอารมณ์ ก้มศีรษะเป็นเชิงทักทายพนักงานรายอื่น ๆ ที่กวาดตามาทางนี้ คนเหล่านั้นฉาบยิ้ม แต่นัยน์ตาลอกแฉ่กลับกลับไปสบกันเป็นทำนองนินทาโดยไม่มีเสียง *คนนี้เงิ* ที่ทำให้พี่ป่วนช่วย...

“มีเรื่องรบกวนถามนิดนึงอะแก” คำและเสียงที่เขาใช้คุยกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน และอยู่ในฐานะเดียวกัน กลับเป็นการเป็นงานมากกว่าเวลาคุยกับพนักงานบางคนเสียอีก

จูตินบพรมนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ดังป๊อกแป๊กตลอดเวลา ทั้งยังเงยบจนต้นหนคิดว่าเจ้าตัวไม่ได้ยิน จึงเร่งเสียงตัวเองขึ้น

“เรามีเรื่องรบกวนถาม--”

“ถามไรล่ะ” คู่สนทนาแทรกเสียงพร้อมถอนหายใจ รวากับเป็นความผิดที่ต้นหนไม่ยอมพูดต่อไปเอง

คนรบกวนกัตรีมฝีปากล่าง รู้สึกคล้ายเข็มแหลมพุ่งทิ่มใจอีกจึก

ท่าทางของจูตินบไม่ใช่คนหยาบคาย ไม่ใช่มันตึง ไม่เห็นหัวหรือลอบขำขันนินทาอย่างพนักงานส่วนใหญ่

ต้นหนรู้ว่าสาเหตุเป็นเพราะตัวเองนั่นละ

เฉพาะรูปลักษณะก็เป็นผู้ชายอ้วนดำสวมแว่นหนา หน้าตาดูดีจะคิดว่า ทั้งที่หลายครั้งพยายามปั้นยิ้มผูกมิตร หาคำชวนคุยแต่เล็กๆ ก็จะมีรังสีอำมหิตแผ่ออกไปอย่างช่วยไม่ได้ อีกทั้งหลายครั้งยังหลุดพูดคนเดียว...

คนเซนส์ดีประเภทหนึ่งสามารถสัมผัสนามแหลมล่องหนรอบตัวเขาได้ คนพวกนี้จะยิ้มให้ คุยด้วย ในเวลาที่เขารวมกลุ่มกับคนอื่น ต่อเมื่อสมาชิกในกลุ่มลดเหลือแค่สองต่อสอง จึงจะแสวงเงิบไม่ได้ยิน หรือหาทางผละไปเสียเฉยๆ ปล่อยให้ต้นหนจมอยู่กับความสงสัย รู้สึกผิด และขยะแขยงตัวเองราวกับเป็นขยะเปียกเน่า แล้วยิ่งเกิดเหตุการณ์แบบนี้ เขาก็ยิ่งขลาดกลัวการอำปากพูดหรือแม้แต่ยิ้มให้ใครที่ไม่คุ้นเคย กัดทบซ้ำๆ จนกลายเป็นคนไม่กล้าสบตาใคร

ด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกปลื้มปริ่มที่มีคนหล่อเข้ามาร่วมออฟฟิศ อีกทั้งน่าจะใกล้ชิดกันได้ไม่ยาก จึงเปลี่ยนกลายเป็นขาม ต้นหนเพียรหลีกเลี่ยงจิตินบ--หรือจะพูดให้ถูกก็คือ เขาหลีกเลี่ยงความสงสัย รู้สึกผิด และขยะแขยงตัวเอง ถ้าไม่เพราะมีเรื่องสำคัญก็คงไม่ตามมาเจอตัวแล้วขอประกันหน้า

“คะ...คือ” ให้ถึงอย่างไรก็ยังประหม่า ราวกับว่ามีความผิดในทุกๆ ลมหายใจของตัวเอง “เรารู้สึกว่าทวิตเตอร์มันรีทวิตตัวเองอะ”

“หือ?” คนตรงหน้าคราวในคอโดยยังไม่หันมา และยังคงไม่หยุดนิ้วมือ

“สองครั้งแล้ววันนี้ เมื่อที่เราลองหาข้อมูลดู เขาบอกว่ามันอาจจะเสียงโดนแฉีก แต่เราว่าของเราไม่น่าใช่”

“เคยเข้าในคอมพิวเตอร์สาธารณะอะไรมั๊ยล่ะ”

“ไม่”

“แล้วมันเคยส่งข้อความเตือนว่า มีคนพยายามเข้าใช้จาก
ที่อื่น หรือเคยโดนแบล็กเมล ชูเก็บเงินมั้ย”

“ไม่”

“งั้นก็น่ามีคนแฮ็ก”

“เออ แล้วเขาจะแฮ็กทำไมล่ะ ไม่ได้เป็นคนมีชื่อเสียงปะ”
พนักงานสาวอีกรายที่นั่งใกล้ๆ หัวเราะสอดรู้

ต้นหนขบริมฝีปากบ้างอีกครั้ง กดปลายเล็บจุ่มจิกในอุ้งมือ
ตัวเอง รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนข้างในที่คล้ายจะกดไม่อยู่ ช่มใจ
ทำเป็นไม่ได้ยินครู่หนึ่ง แล้วหันถามคู่สนทนาเดิม “แล้วไวรัสล่ะ”

“ไวรัสก็พอเป็นไปได้อีก่อนหน้านี้เคยเข้าเว็บโอเคจร หรือ
ไม่ก็กดโดนพวกโฆษณาประหลาดๆ”

“น้องต้นเคยเข้าเว็บอะไรหะ อีๆ”

“เราไม่เคยนะ!” เขาเฉลอแผดเสียงอย่างจวนลั่นอดทน
สายตาอื่นพลอยเหลียวมา

พนักงานปากเสียรายนั้นหน้าเหวอเล็กน้อย แต่พอดีเสียง
โทรศัพท์ที่มุ่มโตะดังขึ้น เจ้าหล่อนจึงรีบเอื้อมรับสาย กระซิบเบา ๆ
“ฮัลโหล--”

ต้นหนกลืนน้ำลาย รู้สึกร้อนเหมือนถูกไฟอังหน้า

“งั้นก็น่าจะเป็นไปได้ อาจจะเปลอไปกดโดนโดยไม่รู้ตัว
รีเปล่า”

ไม่มีทาง! เขากระแทกเสียงในใจ มีคำถามอีกมากมาย แต่
ตอนนี้ไม่พร้อมจะนั่งซักต่อแล้ว

กำลังจะขอบคุณแล้วเดັงกันลูกกลับ คนปากเสียเจ้าเก่า
ก็ถอนหูจากโทรศัพท์แล้วหันมาบอก “น้องต้น พี่ตำรวจโทร. มาหา

บอกว่ารอเครื่องเคลือบกับกาแฟอยู่นะ”

ชายหนุ่มอ้าปากค้าง เอี้ยวมองผ่านช่องประตูไปทางโต๊ะของตำรวจ พบว่ารายนั้นกำลังดึงชายกางเกงขึ้นสูง ครั้นสบตาเขาก็ยิ้มพลางยกมือโบกทัก

ห้องแพนทรีชั้นเก้ามีขนาดเล็กกว่าชั้นหก เพราะพนักงานชั้นนี้มีน้อยกว่า ถึงกระนั้น อุปกรณ์ต่างๆ ก็ครบครันไม่แพ้กัน ทั้งยังมีแม่บ้านประจำอีกคนหนึ่งด้วย ปกติเจ้าหล่อนจะอาศัยชอกเล็ก ๆ ในห้องนี้นั่งพักหลังจากทำงานต่างๆ ตลอดวัน ต้นหนมักรู้สึกว้า ทั้งที่เป็นชอก แต่มันให้อารมณ์เหมือนหลุมมากกว่า

ถึงน้ำกึกจะตัวใหญ่ แต่วันนี้ต้นหนไม่ทันเห็นตัว รู้สึกแค่ว่าสายตาที่จับจ้องมา หลังจากผลึกบานประตูเปิด ปากก็ว่า “น้ำกึกชอกกาแฟถ้วยนึง”

“ใครใช้เจ้ามาอีกล่ะ”

เสียงที่ดังขึ้นข้างหลังทำเอาแทบสะดุ้ง น้ำกึกพูด ช.ช้างเป็น ช.โซ่อย่างติดสำเนียงอีสาน ต้นหนหันหาต้นเสียง ปรากฏว่าแม่บ้านร่างอ้วนผู้ทาแป้งจนเป็นสีชมพูไปทั้งหน้าเพิ่งเดินตามเข้ามา แล้ว--

ไม่มีใครนั่งอยู่ในชอกห้องแพนทรี

“อะไรจ๊ะ” คนเดินตามมาเอียงคออึ้งมิดซ้อย

“ปละ...เปล่า” เขาตอบ พลางค่อยๆ ลากสายตาออกจากชอกดังกล่าวด้วยความไม่มั่นใจว่าจะเป็นไปได้อย่างที่เห็น แต่แล้วก็พยายามบอกตัวเอง คิดไปเองน่า

ต่อเมื่อคิ้วของอีกฝ่ายเลิกขึ้นโก่ง ทั้งที่เขียนไว้โก่งอยู่แล้ว ต้นหนจึงตอบแม่บ้าน “พีดำรงขอนะ”

“โหย ตาคนนี้อีกละ!” คนพุดบินปาก “พอซงให้ก็ชอบถามว่าใครซง ถ้าเขาใช้เจ้ามา เจ้าก็ซงให้เองเฮอะ!”

ต้นหนก้าวไปนั่งไขว่ขาบนเก้าอี้ “เดี๋ยวดันบอกว่าต้นซงเอง”

น้ำกูกทำหน้าขยาดแขยง แต่แล้วก็อมยุรยาตรไปเปิดตู้ นำถ้วยกาแฟออกมาโดยดี ระหว่างที่ตักกาแฟด้วยมือไม้อ่อนช้อย เกินพอดี เจ้าหล่อนยืมซ้ำ “อีตาตำรงแกแอบชอบน้องตันรีเปล่าอะ”

“บ้าเหอ!” พร้อม ๆ กับเสียงร้อง ผิวหนึ่งช่วงระหว่างใต้โพลาราก็ร้อนฉ่ำขึ้นมา เขาแทบจะจินตนาการเห็นรอยแผลเป็นจาง ๆ นั้นปริเปิดมีเลือดไหล...

“ไม่จั้นจะชอบให้น้องตันซงให้อย่างนี้เราะ”

พอเขาไม่ตอบ น้ำกูกก็พุดต่อ “หรือฝีมือน้องซงจะอ่อยได้แม่”

หิวคิ้วชายหนุ่มย่นเข้า พยายามข่มใจตัดภาพแผลออกไปจากหัว ความร้อนใต้โพลาร้าร่วงลง

“น้ำรีบซงเหอะ!”

“แหม อยู่แค่สองคน” คนซงวนซ้อโนโละลงกระทบด้วยดังกรู๊งกริ้ง คลอไปกับเสียงหัวเราะซ้น “ถ้ามีคนอื่นก็ไม่พุดถึงแม่เจ้าหรวก เออ วันนี้วันที่สิบสี่แล้วนี่ ฝากโทร. บอกอีสาครมันหน่อย จะซื้อหอย”

“น้ำก็มีเบอร์รี่ไมไ่ไร้ใจ”

“แหมน้องตัน ลูกค่านะ”

ต้นหนอยากจะเคาะลิ้นใส่ แต่พอดีประตูห้องถูกผลักเข้ามาอีกครั้งเสียก่อน

“คุณกูก--” เรียกแม่บ้าน แต่เพราะเห็นเขานั่งอยู่ ผู้ชะงักเข้ามาผ่านช่องประตูจึงเหลียวมอง สายตาดังคำถาม

น้ำกุกยิ้มหวานแล้วตอบอย่างเท่าทัน “น้องต้นคะ ผอ. มาฝึกงานกับพี่พชรรัตน์จะสองอาทิตย์แล้ว”

“อ้อ” ผู้อำนวยการรายนี้มีชื่อจริงสุดอลังการว่า หม่อมราชวงศ์อภิปรชญา เป็นชายร่างเล็ก อายุห้าสิบกว่า มีหน้าท้องเล็กน้อย ทว่าการเคลื่อนไหวแคล่วคล่อง ผนวกกับการเลือกเครื่องแต่งกายช่วยให้ยังดูเปรียว ໄ໓ปอยผมเทาdueเท่า

ต้นหยกมือประนมไหว้ทั้งที่ยังนั่งอยู่ นึกเกลียดสายตาทิกฝ่ายที่กวาดมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า

“น้องต้นนั่งอยู่ชั้นล่าง ผอ. คงไม่เคยเจอค่ะ”

ที่จริงเคยเดินผ่านและเขาหยุดไหว้ รวมครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่ห้า

“จะรับอะไรไปล่ะคะ”

“เออ” คนกวาดตาหันกลับไปหาน้ำกุก “ขอกาแฟสองที่พอดีผมมีแขกมาด้วย”

“ค่ะ ผอ.”

ก่อนดึงตัวกลับไป รายนั้นยังชักสายตามาทางเขาอีกครั้ง มุมปากยกขึ้นนิดๆ ตอบเขาตามมารยาท ต่อเมื่อเสกกลับไปหาน้ำกุกจึงว่า “อย่าพาดคนนอกเข้ามาในออฟฟิศนะ”

“รู้แล้วค่ะ ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะนำเกลียดชะมัด!

ทันทีที่ประตูค่อยๆ เหวี่ยงปิด ต้นหนลุกขึ้น เสียงค่อนข้างกระซก “เสร็จยังน้ำ!”

“เสร็จแล้วจ้ะ” ปลายเสียงยังติดหัวเราะ ทำที่รู้ดีไปเสียทุกอย่าง ช่างน่าขัดตา

ต้นหนรับถ้วยแล้วก้าวออกจากห้องแพนทรี ก่อนหน้านี้อาเครื่องเคลือบบรรจุไปส่งแล้ว อีกมือจึงวางพอลจะดึงโทรศัพท์มือถือ

ออกมากดเปิด มีแต่เรื่องที่ต้องการปลดปล่อย และเขาคงทน
ไม่ไหว ถ้าไม่ได้ทำมันก่อนกลับไปพบดำรง

ทันทีที่หน้าจอทีวีเตอร์ปรากฏขึ้น ข้อความด้านบนสุด
กลับทำเอาชะงักค้าง

‘เป็นแม่บ้านก็ทำหน้าที่เฉพาะแม่บ้าน ไม่ต้องรับวงการสู่รู้ค่า
แม่บ้านไม่ได้แปลว่าแม่ของชาวบ้าน’

ทีวีเตอร์ของเขา ถูกไฟลต์ขึ้นเมื่อหนึ่งนาทีก่อนแล้ว

ลงจากรถไฟฟ้า ดันหนตองต่อสู้กับฝูงชนเพื่อเบียดเสียด
ขึ้นรถกระป๋อง ท่ามกลางคนที่ตามกันขึ้นมา เขารู้ดีว่าตัวเองแข่ง
คิว--อย่างน้อยก็พนักงานสาวออฟฟิศร่างเล็กรายหนึ่งที่รออยู่
ก่อน ถึงกระนั้น วันนี้ฟ้าครึ้มจนน่ากลัวจะเปียกหากมัวช้า การแข่ง
มนุษย์ที่เราคงไม่ได้เจอกันอีกตลอดชีวิตนั้นจะเป็นไร

อย่างไรก็ตาม คนขับตะโกนโหวกเหวกแล้วเปิดประตูรถ
ลงมา พลังสำรอกว่า “ไอ้อ้วน มึงนั่งชิดในหน่อยซิวะ!” ดันหน
หน้าเหลือ รู้สึกเจ็บช้ำก่อนร้อนจ๋าดั้งแต่ปลายผมจดปลายเท้า
ครั้นหนีบหาคนข้างๆ จนขาแทบจะเกยทับ หญิงคนที่ไม่คิดว่า
จะเจออีกในชาตินี้ ก็มีอันต้องขึ้นมานั่งติดกันอีกอย่างน้อยครึ่ง
ชั่วโมง

เจ้าหล่อนพ่นลมหายใจใส่เขา กลิ่นลมหายใจเหม็นเปรี้ยว
แทบจะหอมทีเดียว เมื่อเทียบกับกลิ่นควันบุหรี่จากชายขับรถ

เมื่อรถถูกกระชากไปด้านหน้า ควันจะลอยจากที่นั่งคนขับ
ผ่านหน้าต่างเปิดกว้างออกมาปะหน้าผู้โดยสารข้างหลัง ครั้นรถ
จอดนิ่งเพราะแพการจราจรแน่นหนา ควันก็ยังล่องมารวมให้แสง
จมูกยิ่งกว่าเดิม

ต้นหนยกมือบังจมูก พยายามหันหน้านิ่งหนี ตลอดเวลานั้นยังคงรู้สึกถึงสายตาคนข้างๆ ที่จับจ้องมาอย่างไม่เป็นมิตร

รถกระแทกจอดชนิดแทบเสยขึ้นบาทวิถีถึงสี่หน ผู้โดยสารทยอยออกและเข้า แต่เจ้าหล่อนยังมองหน้าหาเรื่องไม่วาย ในที่สุดต้นหนจึงสะบัดหน้าไป จงใจจะจ้องตา แต่ปรากฏว่าที่นั่งไม่มีคนแล้ว ใกล้สุดคือถุงสัมภาระของชายแก่ที่น่าจะเพิ่งขึ้นมาใหม่ รายนี้กำลังสะดุ้งหลังจากสัปหงก พอเปิดตาขึ้นมา ดวงตานั่นแดงแจ๋ เห็นต้นหนจ้องอยู่ก็มุ่นคิ้ว

ชายหนุ่มหลบตาโดยกวาดหาคนอื่นๆ ในรถ แต่ไม่พบว่า มีใครจ้องเขาอยู่เลย

“ทำไมวันนี้รู้สึกอย่างนี้ตลอด...”

ฟ้าครางฮึ่มฮึ่มตอนที่ลงจากรถ ฝนหยดแรกปลิวโดนตัว ต้นหนจึงตัดสินใจวิ่งไปเรียกมอเตอร์ไซด์รับจ้าง

รถขับผ่านสู่ชื่อยแคบ บางช่วงกรว้างเป็นต้นไม้เรื่อ มีกลิ่นเน่าเหม็นของขยะและซากปรีศนาอบอวล ไม่ช้าก็ถึงสะพานข้ามคลอง ตอนที่รถแล่นลงจากสะพาน คนขับต้องชะลอความเร็วลง จู่ๆ ก็มีหมาพันธุ์บางตัวหนึ่งวิ่งไล่กวาดจนนายสารถีรื่องตวาด พลังหมาหนึ่แทบเสยหลัก

“ไม่อยากจะเข้ามาส่งคนในนี้ก็เพราะอย่างนี้! เลี้ยงหมาแต่เสือกไม่รู้จัคดูแล ไอ้เหี้ยโอเลี้ยงนี้ เจ้าของแม่งก็ไม่ค่อยอยู่ ถ้าพี่โดนกัด น้องต้องรับผิดชอบนะ!”

ต้นหนขมวดคิ้ว เขาไม่ได้สนับสนุนให้เจ้าของหมาปล่อยมันออกมาไล่กัดคนเหมือนกัน ทำไมจะต้องจ่าย แต่ถึงคิดอย่างนั้นก็พูดอะไรไม่ได้ มิฉะนั้นคงกลับไม่ถึงบ้าน ช่วงเวลาแบบนี้มีรถให้ขึ้นก็นับว่าดีถม

รีดปากสนิท ขณะเดียวกันมือก็คันยุก ๆ เหมือนปฏิกิริยาของหมาพาลอฟ¹ อยากจะพิมพ์ข้อความบางอย่างลงไป...

‘เวลาพูดถึงปัญหาหมาเราไล่กัดคนแล้วบอกว่าต้องเซตซีโรเนี่ย อยากให้ครอบคลุมถึงหมาที่ไม่จร แต่เจ้าของเสือกการไปไหนก็ไม่ว่าด้วยนะ คือมันต้องเลือกค่ว่าจะให้เซตซีโรหมา หรือเซตซีโรตัวมันดี #พวกที่เกี่ยวเมตตาหมาแมวชั่วคราวแต่ไม่รับผิดชอบเวลาเกิดคนก็ด้วย #NotAllนะ #จะมีใครสาระแนมาVictim Blamingอะ’

‘กูบีแฟร์ ไม่ต้องจ้องหน้ากะ รู้ว่าตัวเองเหี้ยแซกคิว แต่ถึงคิวแล้วมันไม่รับชิ้น รดก็จะออก กูควรปูพรมแดงถวายก่อนหรอ กว่าจะได้ขึ้น โลกแตกเลยได้มัย’

‘ขับริดสาราณะแต่ว่าเสือกสูบบุหรี่ไปด้วยนี่ ควรลงโทษประหารนะเอาจริง #อย่าให้กูต้องจิกเปีย’

‘เป็นแม่บ้านก็ทำหน้าที่เฉพาะแม่บ้าน ไม่ต้องรันวงการสู่รู้กะแม่บ้านไม่ได้แปลว่าแม่ของชาวบ้าน’

‘ถ้ามันมีผู้บริหารที่เจอหน้าพนักงานห้ารอบแล้วยังจำไม่ได้ ไม่ต้องไปพยายามให้มันจำกะ มันหาทางออกจากบริษัทใกล้ล่มนี้ดีกว่า หมาเจอมึงครึ่งสองครึ่งมันยังจำได้แล้วกะ #ถ้าสมองหมาไม่ได้ด่าปัญญาควายแทนแล้วกัน #otherizationเหี้ยๆ’

¹ มาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไขของพาฟลอฟ (Pavlov) แสดงถึงพฤติกรรมอันเป็นปฏิกิริยาที่ไม่สามารถควบคุมได้ การทดลองจะทำได้โดยการให้อาหารสุนัขแล้วสั่นกระดิ่งทุกครั้ง ต่อมาเมื่อสุนัขได้ยินเสียงกระดิ่งก็เกิดปฏิกิริยาน้ำลายไหลออกมาเอง

จับจองโพสท์เหล่านี้นบนหน้าไทม์ไลน์ทวีเตอร์ของตัวเอง
ปลายนิ้วดันหนเริ่มสั่นริก หวิวในอก ผากในคอ

เขาไม่ได้โพสท์ข้อความทั้งหมดนี้

“ใครทำ!”

แต่เช้า ชายหนุ่มพยายามค้นหาต้นตอว่าเรื่องบ้าที่เผชิญอยู่
นี้เกิดจากอะไร สลับกับคอยดูว่ามีโพสท์ใหม่โผล่ขึ้นมาอีกหรือไม่

ท่าทางเงอะงะอันเป็นเจ้าเรือนจึงยิ่งดูเงอะงะกว่าเดิม
พร้อมจะสะดุ้งแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ จิตใจเขาจดจ่ออยู่กับมันอย่าง
แยกไม่ได้ ในเมื่อบัญชีทวีเตอร์นี้เป็นเหมือนประตูข้ามสู่นรก
หมายถึงนรกที่ดันหนเก็บไว้กับตัว จะบอกใครได้ก็ต่อเมื่อใช้ชื่ออื่น
หน้าอื่นกำบังตัวเองเท่านั้น

หากงูๆ มันทโพสท์หรือทำอะไรที่หลุดแสดงตัวจริงของเขา
ออกไป...ไม่อยากจะคิดเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น!

หลังจากข้อความด่าแม่บ้านในช่วงสาย ทวีเตอร์ของเขา
ไม่ปรากฏโพสท์อะไรขึ้นอีก มันเพียงแต่รีทวีตรูปไปกับข้อความ
วิพากษ์ระบบการศึกษาที่ห่างไกลไปจากตัวดันหน

แต่ตอนนี้ ข้อความใหม่ที่เพิ่งถูกโพสท์แสดงชัด ทั้งหมดนั้น
ไม่ต่างจากที่เขาคิดจะโพสท์ เรียกว่าใจความทำนองเดียวกัน
อาจแตกต่างแค่บางคำที่จะใช้

“แต่มันถูกใครก็ไม่รู้โพสท์ แถมลักลอบใช้แอ็กเคานต์ของเรา!”

บอกไปใครจะเชื่อ อาการของมันก็อย่างที่เราจินตนาการ
“ไม่บ่งบอกว่าถูกแฮ็ก หรือติดไวรัส” นั่นขนาดว่ายังไม่ทันยอมเปิด
ให้เจ้าตัวดูข้อความในทวีเตอร์ของตัวเองด้วยซ้ำ “ใครเห็น ก็ต้อง
รู้สึกว่าเป็นภาษาของเรา เป็นวิธีคิดของเราชัดๆ”

ดูแต่คนที่ตามแอ็กเคานต์เขาอยู่นั่นแหละ โพสต์พวกนี้มันคน กดหัวใจและรีทวีตไปแล้วหลักร้อยหลักพัน -- เหมือนๆ กันกับ โพสต์ส่วนใหญ่ของเซเลบ์สตรอว์เบอร์รีนั่นแหละ แล้วคนที่ตาม กันหลายหมื่น ก็ไม่ยกมีใครรู้สึกถึงความผิดปกติในโพสต์เหล่านั้น เลยแม้แต่คนเดียว!

“ทำไมพวกนี้นั่นถึงเองอย่างนี้วะ!”

สบถออกมา ทว่ารู้คำตอบดีแก้ไข

“ก็ถ้าไม่เอง แม่จะมาตามอวยเราหรอวะ!”

ว่าแต่...ใครอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้

แต่ต่อให้มีใครแอบแอ็กเข้าใช้บัญชีของเขา หรือแม้แต่มีคน แอบเล่นตลกส่งไวรัสเอโอมา ทว่าทั้งมนุษย์ ไวรัส หรือเอไอพวก นั้นจะรู้ได้อย่างไรว่าต้นหนเผชิญสถานการณ์อะไรอยู่ กำลังคุย กับใคร และโดยเฉพาะกำลังคิดอะไร

“หรือที่รู้สึกเหมือนมีคนมองตลอดเวลานั้น...”

ชายหนุ่มคิดพลางหันข้ามไหล่ตัวเองไปทางด้านหลัง รู้สึก เสียวสันหลังขึ้นวาบๆ ซอยเล็กหน้าตัวบ้านมีคนขวกไขว่เพราะ เป็นช่วงเย็น แต่ไม่มีใครหันมาทางเขาเลยสักคน

ต้นหนรู้จักคนเหล่านั้น เพราะเขาโตมากับซอยนี้ ว่ากันว่า มันเคยเป็นเรือกสวนผืนใหญ่ จากนั้นก็ตัดแบ่งเป็นแปลงๆ สร้าง ห้องแถวไม้ เขาทันช่วงเวลานั้น แม้จะเป็นความทรงจำรางเลือน แต่ก็ยังพอนึกภาพออก แม้กับเพื่อนสวมเสื้อสายเดี่ยวตัวเล็ก ๆ ถลกผ้าถุงเพื่อนั่งชันเข้าสบายกับพื้น ผมยาวม้วนขมวดเหนือศีรษะ อาศัยก๊ีบหนีบ หรือบางทีก็ปากกาเสียบ พุดจามิงมาพาไวย ล้อเล่น กันเรื่องผู้ชายและได้ร่มผ้า กลางวันนอนหน้าซิดออยู่ในบ้าน ก่อน จะตื่นมาล้อมวงจกส้มตำ ซ้อหอยจับยี้กี้ แล้วลุกออกไปทำงาน

ตอนกลางคืน พอเริ่มแก่ตัวจึงขยับขยายไปได้หัวฟุ้งบ้าง หรือติดโรคกลับบ้านนอกบ้าง ห้องแถวไม่เริ่มหายลับเพราะเจ้าของที่ยึดคืนไป บ้านใหม่ใหญ่โตปลูกขึ้นแทน มีบ้านหอมช่ออย่างเก่าแทรกประปรายในชอกหลืบ หนึ่งในนั้นก็คือนั่นที่แม่กับต้นหนอยู่

แม่ไม่มีผิวใหม่ตัวเป็นๆ อย่างเพื่อน ถึงกระนั้นก็พอจะมีผู้อุปถัมภ์อยู่บ้าง ชายที่ต้นหนเรียกว่าอาปา² ส่งเงินมาให้เกือบทุกเดือน เวลามาปรากฏตัวที่นี้ อาปาจะถอดเสื้อเหลือแต่กางเกง ขาวยาวกับพวงพระห้อยคอ เดินไปไหนก็เหมือนก้อนไขมันลอยล่อง และเป็นต้นเสียงก๊อ๊กๆ แก๊กๆ จากองค์พระ แม่ชอบหาเรื่องทะเลาะกับอาปา ลงท้ายอาปาจะยอมทบเงินพิเศษเพิ่มให้อีกหน่อย ที่เขากับแม่ได้ย้ายจากห้องแถวในรุมมาอยู่ริมถนนก็เพราะแม่ไถเงินรายนั้นได้ บอกว่าจะใช้ลงทุน

คนส่วนมากมักนึกว่าผู้หญิงอย่างแม่สันหลังยาว แต่ตั้งแต่เกิดมา ต้นหนยังไม่เคยเห็นแม่หยุดงานสักที ห้องแถวนี้แม่เปิดร้านขายของชำมาก่อน แต่หลังๆ โดนร้านสะดวกซื้อเอ็มมาร์ทดักหน้าซอยท้ายซอย อีกทั้งลูกค้าระดับเดียวกันยังลดลงเรื่อย ๆ เพราะในซอยเริ่มกลายเป็นบ้านใหญ่ แล้วคนในบ้านเหล่านี้ก็ซื้อของจากห้างใหญ่ ในที่สุดแม่จึงต้องดิ้นต่อด้วยการเปิดร้านส้มตำ ครั้นส้มตำเริ่มขายลำบาก จึงขยายมายังอาหารชนิดอื่น วันๆ หัวไม่วางหางไม่เว้น

ต้นหนเบนความสนใจจากคนเดินเท้ากลับมาที่ตัวร้าน โต๊ะพับหน้าบ้านยังกางอยู่ ลูกค้าประจำที่กลายเป็นเพื่อนแม่ไปแล้วกำลังนั่งก้มเปียร์ส่งเสียงเฮฮา ส่วนใหญ่เป็นหญิงสูงวัยท่าทาง

² คำเรียก ‘พ่อ’ ในภาษาจีนฮากกาหรือจีนแคะ

ใจนักเลง วนเวียนอยู่ในซอยนี้กันตั้งแต่สวายนแก่ แบบเดียวกับ
น้ำก็กินนั่นละ

แม่กำลังเก็บล้างอุปกรณ์หากินอยู่ด้านหลังตู้กระจก เห็น
เขาเดินท่อมๆ เข้ามาก็ออกปากถามด้วยเสียงแหลมเสียดหู “ตกลง
มีงซื้อตะโก้กะเต้าส่วนมารีเปล่า”

“เออ ลิม”

“น่านไ้!” ป้ารายหนึ่งตบโต๊ะเข้ากับพวกพ้อง แสดงว่าแม่
คงปากส่ว่งบอกคนพวกนี้เช่นเคย

“มีงซื้ออะไรไม่ได้เรื่องเลยไอ้ตัน” แม่แหงตาทันที “มีเรื่อง
หาอะไรให้ใจลอยนักหนา นี้นานๆ ที่น้องมันจะมานะ ฝากซื้อ
หน่อยมีงยังลิม!”

ชายหนุ่มก้าวหลบเข้าตัวบ้าน ตั้งใจจะได้

แต่มารดายังไม่หยุด “แล้วนี่ไอ้จ้งมันจะเอาอะไรกิน มัน
บ่นอยากกินตะโก้กะเต้าส่วนร้านนี้มาตั้งนาน มีงก็รู้ว่ามันชอบ!”

“อ๊วยแม่!” ต้นหนทิ้งกระเป๋าเปี๊ยะกับโต๊ะ พื้นที่ในตัวบ้าน
นั้นแคบชนิดที่ตั้งโต๊ะกินข้าวตัวเดียวก็แทบจะเดินสวนกันลำบาก
“ฟ้าฮึมๆ ฝนจะตกอย่างนี้ มันไม่เข้ามาหรรอก วันดี ๆ ยังไม่เข้า
มาเลย”

“ไอ้นี้ก็ไปว่าน้อง” อีป้าอีกรายเปิดปาก ยืมขำมองเขากับแม่
เหมือนมองละครก่อนข่าว

อีกรายพยักพเอิด “ก็ไอ้ตันมันอิจจ่าน้องนะซี--”

เท่านั้นพลพรรคหนึ่งย่นก๊ฮากรีน

ต้นหนรำคาญพวกอีกปากปลาร้า ไม่สิ ปากเหม็นยิ่งกว่า
ปลาร้า! เขาไม่ตวัดไปมองให้เสียสายตาด้วยซ้ำ แล้วเดินลงสันเท้า
โครมๆ เข้าห้องน้ำหลังบ้าน ระหว่างนั้นยังได้ยินเสียงแว่วมา

“--ดูสารรูปมันเทียบกับไอ้จริงสิ!”

ทั้งที่รู้แก้ไข แต่ช่วยไม่ได้ ชายหนุ่มชะงักมือที่กำลังร่อนน้ำ ได้หัวก๊อก เพื่อวักล้างน้ำลูบคอระงับความร้อน

ใช่แล้ว “ดูสารรูปเราเทียบกับอึ้ง...”

บนบานกระจกเงามัวชั่ว ชายที่ยืนสบตาเขากลับมามีรูปร่างท้วมใหญ่ ช่วงคอค้อมลง ไหล่ลู่่น้อยๆ ประกาศความไม่มั่นใจ ใบหน้าบวมดู โหนกคิ้วสูงทำให้ดูเหมือนมนุษย์โครมน์ยง แต่มีร่องย่นเหนือหน้าผากกับหว่างคิ้วเพราะมักนึ่งหน้า ดวงตาไม่โต แต่ก็ไม่เล็ก ที่สำคัญไม่สดใส ใครต่อใครมักว่ามันไม่แสดงอารมณ์ หรือดูเฉยเมย ไม่น่าเข้าใกล้ ริมฝีปากบวม คางติดจะย่นนิดๆ และมีหลุมลึกตรงผิวแก้ม

แม้ไม่ใช่คนสวยจัดๆ พ่อแท้ๆ ของเขาไม่ถึงกับหล่อ ถึงกระนั้นทั้งคู่ก็ยังนับว่าเป็นหญิงชายหน้าตาดี แปลกที่ต้นหนได้รับแต่ส่วนแยๆ จากทั้งสองฝ่าย

“ตรงข้ามกับอึ้ง...”

ทั้งที่อาปาของมันทุเรศทุรังอย่างนั้น เรือธงกลับดูอ่อนแอในขาวใส ถึงจะเป็นกะเทยแต่ก็เป็นกะเทยที่ใครๆ เอ็นดู ค่าที่เช็กलिस्ट์ตามบิวตี้สแตนดาร์ดแทบครบทุกข้อ คงเพราะอย่างนี้ ที่บ้านของอาปาจึงยอมรับมันเข้าไปเป็นทายาท ทั้งที่เกิดจากหญิงข้างถนนแท้ๆ

ต้นหนรู้ว่า ตอนที่พ่อกับแม่มีเขา แม้จะไม่ได้จดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย แต่ก็จัดพิธีผูกข้อมือข้อมือกัน

“อึ้งต่างหาก เกิดมาในฐานะลูกกะหรี่...”

ไม่รู้ทำไม ไปๆ มาๆ ลูกกะหรี่กลับมีที่ทางอยู่เหนือขึ้นไป ขณะที่ลูกซึ่งเกิดมาอย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรมอย่างเขา

กลับมาอยู่ต่ำได้หลุม

ฝนยังไม่ร่วงลงมา แต่ลมพายุวิปริตแปรปรวนจนได้ยิน
เสียงต้นไม้ดีหลังคาสังกะสีดังปึงปึง ฝุ่นขยะตรงถนนหน้าบ้านลอย
วนสูง ดีที่แม่เก็บของทัน และไล่พวกป่าปากหมากกลับบ้านไปหมด
แล้ว ไม่นานข้าวของอาจพลอยกระจุยกระจาย

“--อ้าว ไม่มาเหรอ นี่ภูทำแกสัมนนอกกล้วยไว้ให้มึงด้วยนะ
อยู่บ้านเจ๊กแบบนั้นมันทำกันไม่เป็นหรอม่่ง--”

แม่กำลังนั่งคุยโทรศัพท์กับอึ้ง แก้อั่วตัวกลมเล็กจะตาย
แต่แม่ก็ยังชอบชวนขาขึ้นข้างหนึ่ง ใช้กำปั้นไล่ทุบอย่างจะจับความ
เมื่อยวบจากการยื่นขายอาหารมาทั้งวัน

ปลายสายคงยืนยันคำเดิม เสียงแม่จึงอ่อยลง “เออๆ ไม่เข้า
ก็ไม่เข้า พอดีแหละ กอ³ มึงลืมนื้อตะโกกับเต้าส่วนมาให้ มันกลัว
ฝนเลยรีบๆ แถวนั้นล่ะฝนจะตกripeเล่า มึงรีบกลับบ้านก็ดีเหมือน
กันนะ--”

น้ำเสียงที่แม่ใช้คุยกับอึ้งนั้นไม่ต่างจากที่พูดกับต้นหน
เท่าไรนัก หากไม่ใช่คนสนิทกันก็อาจจะแยกไม่ออกด้วยซ้ำ เพราะ
โหยๆ ฮากๆ เต็มที่ อย่างไรก็ดี คนที่คุยกับแม่ทุกวันอย่างเขา ย่อม
สัมผัสชัดว่ามันต่าง

แม่ไม่ใช่คนพูดเพราะมาแต่ไหน แล้วถึงตอนนี้ก็ยากจะ
ดัดแต่งให้พูดดี ๆ กับใครได้ แต่กับอึ้ง แม่จะพยายามไม่ใช้
คำหยาบ แล้วได้เสียงกระซิกโหยฮากก็เจออยู่ด้วยความอ่อนโยน
ห่วงใย พร้อมจะเออออให้ท้ายเสมอ ไม่เหมือนกับเขาที่ดูเหมือน

³ คำเรียก ‘พี่ชาย’ ในภาษาจีนฮากกาหรือจีนแคะ

แม่จะมีเรื่องโมโหตลอดกาล

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจ ขณะก้าวออกจากครัวมาเห็นว่า
แม่มองหน้าม่อยอยู่เหมือนเก่า

“แม่! จัดโต๊ะเสร็จแล้ว มากินสิ!”

บ้านแคบๆ แค่นี้ แต่เขาตะโกนอย่างจะให้เสียงเล็ดลอด
เข้าไปในโทรศัพท์ด้วย

มือรินน้ำเย็นใส่แก้วตั้งข้างจานข้าวแม่ ควันยังกรุ่นๆ เพราะ
ต้นหนเพิ่งคดออกจากหม้อหุงข้าวใหม่ ๆ กลิ่นหอมข้าวสวยไชยมา
พร้อมกลิ่นแกงส้มและไขทอด

“แล้วอย่างนี้เอกสารที่มึงจะให้กูเขียนอะไรนั่นล่ะ ไม่รีบแล้ว
เหวอ--”

“แม่!”

“ไอ้ย ไอ้เหี้ย! กูคุยกับน้องมึงอยู่ไม่เห็นรีง!”

แม่ตีหน้ายักษ์ใส่เขา เป็นยักษ์อารมณ์บูดเพราะคนที่รอคอย
กลับคำ ต้นหนเดาะลิ้น นิ้วหน้า กระแทกกันเท่ากะละมังของ
ตัวเองลงบนเก้าอี้หน้าจานข้าว พร้อมกระแทกข้อนิ้วมือน่ากลัว
จานจะร้าว ต่อเมื่อแม่มยังไม่สนใจก็จ้วงกับข้าวเข้าปาก

“แกงเหี้ยอะไรไม่เห็นจะอร่อย” เขาบ่นทั้งยังเติมปาก

ไม่แปลก หลายอย่างที่เขาชอบ อีตรงก็ไม่ชอบ

“ก็ชีวิตแม่งหางกันเหมือนฟ้ากับเหวขนาดนั้น” ชายหนุ่ม
เบะปากหลังจากให้คำตอบกับตัวเอง

แม่คุยโทรศัพท์อยู่อีกพักหนึ่ง คนเป็นลูกหันไปเปิดโทรทัศน์
เพื่อสนใจละครเย็น กว่าแม่จะเดินเข้ามาที่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะ ข้าวเขา
ก็เกือบหมดจาน

“อ้าวๆ ไอ้เหี้ยนี่กินไม่รู้จักรอคคนอื่นเลย เบาๆ หน่อย

เดี๋ยวไอโว้จะมากินด้วย!”

กับแม่ ต้นหนปากไวเสมอ “เมื่อกี้ยังบ่นเสียดยอชิงไม่มา
กินอยู่หยก ๆ!”

ที่แท้โหร. คุณนาน ๆ คงเพราะติดต๋อไปหาไอโว้ด้วย

“กูนั่งกินกะมึงสองคนทุกวัน เป๋อฉิบหาย ไปเอาจานเอาช้อน
มาอีกทีหนึ่งไป”

ให้ถึงอย่างไรเขาก็ต้องขยับลุกจากเก้าอี้ แต่ก่อนลุกยัง
ถือโอกาสยัดข้าวอีกคำ ในจานเหลือไม่ถึงสองช้อนแล้ว จึงฉวย
ขึ้นเป็นอันตัดบท

“ไม่รู้จักมันย่างเลยนะมึงเนี่ย”

มันย่างของแม่หมายถึงมรรยาท

ต้นหนไม่ฟัง กระทีบเท้าเข้าครัว ได้ยินเสียงแหลมของแม่
แว๊ด ๆ แผลดตามมา แทนที่จะรีบเอาจานช้อนออกไป ชายหนุ่ม
จึงแสวงไอ้เอ๋ล่างสำหรับที่ตัวเองใช้เสียก่อน

พอไพล่กลับมาก็เป็นตามคาด ที่โต๊ะกินข้าวปรากฏแขกของ
แม่นั่งรออยู่แล้ว

ไอโว้ หรือชื่อจริงวโรภาสอยู่บ้านใกล้ ๆ กันนี้เอง อายุน่าจะ
สามสิบปลาย ๆ หรือต่อให้สี่สิบแล้วก็ไม่มีทางมากกว่าสี่สิบสาม
คือไม่แก่ไปกว่านางสาวครแม่ของต้นหน รูปลักษณ์ของทั้งคู่จึงยัง
ห่างไกล

ขณะที่ความยากจนส่งผลให้แม่ของเขาค่อนข้างโหร. แม่
จะหมั่นย้อมผมทาครีมเท่าที่หาได้ แต่หัวก็ยังมิเส้นสีเงินและหน้า
ก็เดินฝ้าตกรกระ มีร่องรอยของวัยวันพอต้น ๆ ไอโว้กลับดูเปล่งปลั่ง
ด้วยฐานะทางบ้านที่มั่นคงกว่า ที่พักอยู่ใกล้กันแต่อาณาเขตบ้าน
ของมันค่อนข้างกว้าง ภายในเขตรั้วนั้นปลูกเรือนขนาดย่อม ๆ

สองหลัง หลังใหญ่กว่ามีครอบครัวแม่และพี่ชายของมันอยู่เป็นครอบครัวใหญ่ ส่วนหลังเล็กกว่านั้นมันอยู่คนเดียว ว่ากันว่าคนบ้านใหญ่ไม่ค่อยเข้าไปยุ่งย่ามบ้านไฉ่ว ทั้งที่ปลูกห่างกันไม่กี่ก้าว เป็นเพราะไฉ่วมักพาสาวมานอนกก เป็นอย่างนี้ตั้งแต่วัยต้นสิบ เพิ่งจะเพลาลงช่วงหลัง ๆ

จากระยะห่างมาที่หน้าครัว สายตาของต้นหนสองเข้าไปไต่ต๊ะกินข้าว เห็นชัดว่าท่อนขาอวบใหญ่และอุดมด้วยขนหน้าแข้งของไฉ่วกำลังยื่นไปสีขาแม่ แม่ไม่สีตาม แต่ก็ไม่ขยับหนี

“ไฉ่วะต้น ขัดใจแม่อีกแล้วเหรอออิหนู”

ไฉ่วถือว่าเป็นคนหน้าตาพอคู่ได้ เสียแต่จูไปหน่อยด้วยฤทธิ์เหล้า ข้อเสียจริง ๆ ของมันคือชอบวางท่าเป็นนักเลงโต คนแถวนี้ไม่ถือสาเพราะเห็นกันมาแต่เล็ก ที่จริงต้นหนก็เห็นมันมาตั้งแต่ตัวเองยังเด็กเช่นกัน ทว่าถ้อยจากปากของไฉ่ว ไม่ว่าเมื่อไรก็ไม่เข้าหู

เขาไม่ตอบ แต่ครั้นวางจานตรงหน้ามัน ไฉ่ปากหมากก็ว่าต่อ “ฝึกงานมาก็อาทิตย์แล้วเนี่ย ได้แฟนมั่งยังวะ”

“อย่าไปยุ่งกับมันเลยนะ” แม่ทำหน้าที่เป็นทำนองว่าไม่อยากเสียอารมณ์

ถึงกระนั้นตัวใหม่ยังไม่วาย “ไม่มีคนหล่อ ๆ มั่งเลยเหรออว่า” แผลเป็นไฉ่ไปปลาร้าทำหน้าที่ของมัน ส่งสัญญาณวาบ ๆ แล้วก็เหมือนทุกทีที่อยู่ต่อหน้าคู่กรณี คำของเขามักดังแค่ในหลุมไฉ่ใจ *หล่อกว่ามึงนะมีเป็นสิบ!*

“เออ มึงหารวย ๆ ด้วยนะ วัน ๆ ภูเห่เยอ- จะแหกแล้ว”

“แม่พูดดี ๆ หน่อยก็ได้”

“ไอ้ย คุณหนูวรว์” ไฉ่วหัวเราะลั่น

แม่พลอยหัวเราะด้วย ตันหนสะบัดหน้ากลับไปยังบันได
หลังบ้าน ตั้งใจจะรีบไปเอาผ้ามาเปลี่ยนอาบน้ำ วันนี้ห้องนอนแม่
คงสะอาดขึ้นทั้งคืน